

инв. 32964

отд. 07

9 В 4 В

57

Завой

Седмичник за култура, изкуство, критика и общественост.

Азъ самъ изповѣдвамъ
твоего вѣру за изкуството,
освободено отъ веригитѣ на
разнитѣ школи, отъ суетата
на модата и отъ плесенята
на въскаква книжностъ Из-
куство, чиито сокове идатъ
отъ девственитѣ гърди на
нашата родна земя.

Н. В. РАКИТИНЪ
(извадка отъ писмо)

АШ ИЗЛИЗАМЕ

Увѣли отъ бързее на
инамиди дни, въ които
римтѣне, щастливитѣ
временници на великия
авой екохата, едва смо-
гае, огледаме съ на-
битѣ освени очи и сърдцѣ
жтъ, въ който ни тласка
волею на историята. Да
огледаме пжтъ, за да про-
немътѣ где иде той, на-
къде и води той, ще мо-
жемъ ли съзнателно да
ервнъ изъ неговитѣ по-
рки. Да прозремъ пжтъ
тъмната нова сѣдба,
дакожемъ да вървимъ
зрѣтъ съ отворитѣ очи,
тугати сърдцѣ, съ на-
гнѣна воля.

Но да огледаме и про-
змъ — това значи ние са-
тъ, свободно и отговорно,
диримъ и да намъримъ
да добровѣна свѣтлина,
да разсвѣтне и къмъ
е пр-снор, по-пълно, по-
сѣко първитѣ день на
аата епоха.

азсвѣтане следъ тъмна-
нощъ на изгасналитѣ
ини на единъ старъ обръ-
тъ и опороченъ свѣтъ,
азсвѣтане, което ще за-
нови огнища на исти-
та и правдата, на свобо-
та и любовта, на спра-
дливостта и мира между
тъхнитѣ общества по цѣ-
та земя.

Къмъ това по скорошно
азсвѣтане сж устремени
теснѣ усилията на всички
ислци хора и въ нашата
апа, но духовно бодро-
гоа.

Врени днешния хаосъ и
туд въ свѣта, усилията на
сичи голѣми и малки
лутелѣ на българската
ушна култура почнаха
една сж свързватъ въ
аощъ снопъ на неизчер-
ава енергии, които ще
интъ редъ и топлина въ
тъхнитѣ между всички
тури.

дадемъ и ние нашия
кентъ, но положителенъ
ръкъ къмъ установява-
не на по-добъръ редъ,
къ топлина и щастие
вѣлата българска земя
целитѣ и мотивитѣ,
и движатъ волята и ам-
та на начинателитѣ на
културно-обществено
но издание.

днешнитѣ сѣдобни
всички български инте-
еленъ служитель, който
канво да каже на сво-
сънародници и, който
какъ да го каже, за да
агне тъхната вѣра и
къмъ национално и
ио единствѣ, къмъ спо-
и обществена правда
нова слово рѣбоа да
на всички казано. И
ко да бъде изказано
инитѣ на вѣстникъ
ри" сж отворенъ тъ-

Политически дневникъ

У НАСЪ И ВЪ ЧУЖБИНА

НЕСПОКОЙНА И ТРЕВОЖНА ПОЛША

„Да бждемъ силни, единни,
готови!“ — тѣзи думи призо-
ваатъ отъ всѣка стена на Вар-
шава, облепена съ голѣми,
цветни плакати. Съ тѣзи думи
се започва и свършва пози-
ватъ призоваващъ полския на-
родъ къмъ подписване по зема
за противовъздушна от-
брана.

Тѣзи година пролѣтъта бѣ
напризна — смѣняйки слънче-
вото време съ студа. Сжщо
промѣнливи бѣха и полити-
ческитѣ настроения — веднажъ
пълни съ мирни гаранции,
другъ пжтъ заплашващи съ из-
бухване на война, която „вече
виси на косъмъ“. Тогавъ въ
Полша си казаха: „Сигуренъ е
този, който е силенъ и готовъ
въ всѣко време да се проти-
вопостави на опасността, за-
плашваща отечеството“.

Различни сж термометритѣ
за измѣрване на патриотиче-
скитѣ чувства въ народитѣ. Вед-
нажъ това могатъ да бждатъ
голѣми речи на държавнитѣ
мже; другъ пжтъ статии въ
вѣстникитѣ или манифестации
на тълпи. Бойнитѣ настроения
на много народи се изразяватъ
чуждо експанзивно. Въ Полша
е по-другояче. Поляцитѣ не
обичатъ външното изказване
на своитѣ чувства и мисли. И
затова е така спокойно въ
Полша. Който въ почти всѣка
европейска столица цари на-
строение на голѣмо възбужда-
ние и „улицата е нервирана“.

Въ Варшава нищо не смути
нормалния ходъ на живота.
Само тѣзи думи: „Да бждемъ

мо за такова победно слово
на новия български и общо-
човѣшки день, който вече
разсвѣтава...“

Въ днешния исторически
преходъ всички народи раз-
читаватъ основно старитѣ
обществени и международни
развалини и проправятъ
пжтищата къмъ прага на
новия животъ. Тѣмъ въ
този критиченъ преходъ
България очаква отъ всѣки
българинъ достойно изпълне-
ние на своя пионерски
дългъ. Появяването на вѣтъ
„Завой“ е нова искра на
такъвъ осъзнатъ дългъ.

Нека горещо и усърдно
заработимъ, щото тази нова
искра все по-успѣшно да
проблѣска на черноморския
хоризонтъ. Нека нейнитѣ
проблѣсъци успѣшно да се
приобщатъ къмъ проблемъ-
същитѣ на всички други по-
добри искри въ нашия об-
щественъ животъ и заедно
съ тѣхъ да се увеличи ча-
ва повече свѣтлината и
топлината въ българското
народно огнище.

„Завой“.

силни, единни, готови“ говорѣ-
ха за това, че въ душата на
всѣки полякъ е взето непре-
клонно решение.

Ето нѣколко сцени измежду
ти, които въ течение на по-
следната седмица се разыгра-
ли въ Варшава или въ мал-
китѣ градове или въ тихитѣ
села. Ето примѣри на реакция
при лозунга „силни, единни, го-
тови“ въ най-различнитѣ сло-
е на народа.

1. Всички работнически съю-
зи въ Силезия, които е центъра
на полската тежка индустрия,
оповѣстватъ, че всѣкакви бор-
би за повишаване на заплати-
тъ ще бждатъ сега изоставени,
че нито единъ работникъ не
се стачкува въ времето, ко-
гато цѣлото негово усилие трѣб-
ва да бжде отправено къмъ
дѣлото на отбраната на дър-
жавата. Хората на труда въ
Полша сж били винаги изпро-
бвани бойци за свобода и не-
зависимостъ.

2. Както обикновено про-
лѣтъта, става въ Полша събра-
не на наборитѣ и закупуване
на коне за войската. Въ из-
вестно село край Люблинъ би-
ли призовани въ войската два-
ма 19-годишни братя близнаци.
Бащата се явява заедно съ си-
новѣтъ си и се обръща къмъ
офицера съ следнитѣ думи: „А
мога ли да дамъ и третия си
синъ? Дърпа се и иска да вър-
ви въ войската. Вземете го, за-
щото така въ дома нече седи“.

3. Въ друго село комитаята
купува отъ единъ небогатъ се-
лянинъ конь и го оценява на
240 злоти. „Ще взема само 200
злоти“ — казва селянинътъ —
защото толкова съмъ запла-
тилъ за него. Не искамъ да
печеля отъ полската войска“.

4. Вълуващъ е масовото
участие на децата — ученици въ
подписката за противовъздуш-
ната отбрана. „Любими госпо-
динъ маршалъ — пишатъ де-
цата отъ едно училище край
Варшава — научихме се, че
Полша има нужда отъ само-
лети; затова изпращаме 18
злоти“.

5. При м-ръ председателтъ
Складковски се явява Адамъ
Блумъ и предава пожертвува-
ния за Фонда на отбраната:
60 руски златни рубли и се-
мейни споменъ — часовникъ
съ синдижиръ — отъ злато. Едно-
временно моли, щото неговия
единстванъ, 18-годишенъ синъ
да бжде приетъ въ войската.

6. Инвалидъ, който нѣма ка-
кво да пожертвува, внася ценни
споменъ, запазенъ въ семейст-
вото му: медалъ и сабя на
своя предѣлокъ, който е служилъ
при Кошчиушко. Подписания
отъ последния дипломъ, съ кой-
то го повишаватъ чинъ капи-
танъ. „Може да купи тия нѣ-
ща нѣкой колекционеръ. Па-

Петна и свѣтлинѣ

Богатствата на Адама и на Форда

Старо зло въ нови дрехи

Несправедливото разпредѣ-
ляне на богатата, произвеждани
отъ колективния човѣшки трудъ
е зло старо, колкото земята.
Въ потока на вековетѣ сж би-
ли периодически подкастрани
чрезъ административни мѣрки
само клонетѣ на това зло, но
неговиятъ коренъ е оставалъ
дълбоко заровенъ въ егоисти-
чното и покварено човѣшко
сърдце.

Когато идейната и нравстве-
на еволюция на човѣшкитѣ
общества достигне своето за-
вършено съвършенство, само
тогава ще бжде изкубитъ
коренътъ на егоизма и лако-
мостта за притежаване на бо-
гатства спечелени не само съ
нашия трудъ и надхвърлящи
хилйодкратно нашитѣ лични
и семейни нужди. А докато из-
вървимъ дългия пжтъ на чо-
вѣшката духовна еволюция,
злото на социалнитѣ неправди
се съществува, кога по-огра-
ничено, кога по-буйно, днесъ
въ една страна, утре въ друга.
Ще съществува и ще тласка
нашата воля къмъ по усиленъ
борба съ това най-старо зло
въ свѣта.

Ето го това социално зло въ
нѣкогашния езическия Римъ,
малко време преди падането
на империята. Въ онова да-
леко време цѣлиятъ тогава-
шенъ цивилизованъ свѣтъ бѣ-
ше притежание на две хиляди
богати и вѣстолюбиви мже,
които употребиха огромнитѣ
си материални сили за де-
монстрирането и провалянето
на римската империя.

Въ нашата съвременностъ кар-
тина на социалното зло и
безраздѣе не се е много измѣ-
нила, а само се е премѣстила
въ другъ домъ. Нейнитѣ по-
следни издания сж изложени
най-блестяще въ владенията
на американскитѣ, английскитѣ
и френскитѣ плутократи. Тѣй
напримѣръ за натрупанитѣ не-
смѣтнѣ богатства въ Америка,
едно американско списание пи-
ше: „Свѣтовната война за въ-
Америка сж една голѣма вѣла
отъ благополучие. Вѣстни-
цитѣ се надпреварваха да опи-
сватъ това богато положение

ритъ нека отидатъ за фонда
на отбраната“.

7. Въ Чортковъ, на граждан-
ско събрание, кждето е стано-
ло дума за пропгандиране на
противовъздушния заемъ, 70-го-
дишенъ равнинъ заявява: „Всрѣдъ
евреитѣ не трѣбоа да се прави
никаква пропаганда. Всички
ще дадатъ. Евреитѣ се молятъ
за Бога, щото първия войникъ,
който ще падне на полскаже-
нието въ отбрана на Полша
предъ чуждо нашествие, да
бжде еврейинъ“.

Вечеславъ Прохчински

ПО ЛИЦЕТО НА ЖИВОТА

съ следнитѣ изрази: до колѣ-
не въ злато, рѣки отъ злато,
буенъ приливъ отъ злато.
Нѣколко месеца наредъ
банкеритѣ се опитваха да
спратъ този порой отъ злато.
Колко отъ това злато влѣзе
въ джобовѣтъ на обикновени-
тъ смъртни? Кжде се намира
това злато? То почива въ ка-
ситъ на нѣколцина привиле-
гировани“.

И действително днесъ бо-
гатството на Американскитѣ
сѣдинени щати възлиза на
260 милиарди долари. Около
95% отъ това грамадно бо-
гатство се владѣе и контроли-
ратъ до 5% отъ населението.

Единъ американски сенаторъ
бѣ казалъ, че 1% отъ населе-
нието притежава 98% отъ цѣ-
лото американско богатство.
Фабриката за автомобили на
Фордъ е имала въ 1922 г. една
печалба отъ 125 милиона до-
лари или 350,000 дол. на день.
Предъ 40 години Хенри Фордъ
е билъ всѣмъ безъ сѣрства,
сега, обаче, той притежава
единъ билйонъ долари, а вѣтъ
Wall Street Journal оцени имо-
та му на 2 милиарда долари.
Ако предѣдо ни Адамъ бѣше
живъ и бѣше печелилъ всѣки
день по 500 долари, или по
180,000 долари годишно въ те-
чение на 6,000 години бо-
гатството на Адама не щѣше да
достигне още богатствата на
Форда и Рокфелера. Днесъ са-
мо 103 американски семейства
контролиратъ 14-тъ главни ин-
дустрии въ Америка.

Голѣма частъ отъ днешния
Лондонъ е притежание и въ-
пълно разпорѣждане на 8 ду-
ши, а четири хиляди богати
англинци притежаватъ поло-
вината отъ Англия. Благоус-
ройство и учебно дѣло, ща-
стие и нещастие, индустрия-
ленъ и търговски напредѣкъ и
упадѣкъ, лични, обществени
и държавни кризи — „всичко то-
ва е въ пълното разпорѣждане
на тия финансови крале!“

Отъ дѣла Адама до Форда...
Летѣло е безпирнико колелото
на времето... Всичко се е мѣ-
нило и промѣнило до дѣно. И
все пакъ, едно нѣщо не се е
много промѣнило — това е не-
наситнитѣ човѣшко око, лако-
мото човѣшко сърдце за все
повече богатства, безъ огледъ
на сръдствата и методитѣ за
тѣхното завладѣване и безъ
предвиждане на последицитѣ
отъ това варварско завладѣ-
ване на човѣка отъ човѣка.

Но, въпреки всичко, имаме
основание да вѣрваме, че по-
воизгнѣващата динамична епо-
ха ще разтърси и това консер-
вативно човѣшко сърдце, за
да почне то да тупти въ хар-
мония съ голѣмото сърдце на
цѣлото човѣчество.

ЦИГАНИ

Легендата за циганския цар. Скъсана романтика

За циганите има една поетична легенда. Ще ви я разкажа:

Преди хиляди години, в далечна земя, където всекога е било пролет, царувал силен и знатен цар. Той бил богат, млад и строен, но душата му не познавала покой: той намислил да се жени и разпратил конници по всички краища на земята, за да му намерят и доведат най-красивата жена в света. Всъщност конникът се завърнал с красива, но нито един не намерил самата красота — най-красивата от красивите. Тогава сам царят тръгнал на път. И една вечер той срещнал дъщеря на огнения крал. Тя била най-красивата от всички красиви жени на света. И циганският цар и поискал ръката.

— Аз обичам дъщеря си и не искам да преча на щастие й — отговорил му огнения крал. Но на тебе, царевич от далечна страна, аз трябва да ти кажа истината: моята дъщеря носи в себе си корена на нещастие. Ако се ожениш за нея, ще пострадаш ти, ще пострада и твоите народи.

Младият цар не искал и да чуе... Той се оженил за принцесата и я отнесъл със себе си. 12 години живели те в любов и съгласие. И всяка година жена му раждала по един син. Царят бил щастлив и колчем пъти си спомнял за предсказанието на своя глът, той широко се усмихвал.

Но на тринадесетата година предсказанието на огнения крал започнало да се изпълнява. Тълото на царската започнало да излъчва жар. Всичко около нея горело и се превръщало на пепел. Хората в отчаяние напускали земята си. Единички кралът, заедно с синовете си, останал и напразно се опитвал да изгаси пожара с горещите си сълзи.

Той и синовете му станали с черни лица и дъла и скоро били заставени да се пръснат по земята. От тях произлезли циганите, които и до днес бродят из всички страни.

От тези потомци на некогашния могъщ цар, върхът на съдбата е довел и в Варна. И те имат тук своя махала известна под името „циганската махала“. Особен интерес представляват тия мургави хора за чужденеца, посетил летна Варна. Той идва в циганската махала да си направи няколко минутни снимки и като се завърне в страната си да разправи любопитни истории за живота на нашите цигани.

Цигани! Времето раздразнило на романтиката на некогашния цигански бит и ни ги показва: слаби и изтискани рожби на сегашния оскуден живот. Къде сж гордите и свободни цигани на Максим Горки, презрели всякакви закони, строили всякакви окопи, да се ширят из безкрайните степи на безкрайната страна? Няма ги тия цигани „черни като нощта“, да разпрострат шатри, да лумнат и над огньовете, да забумят даарета. Няма ги днес и в самата Русия. Те сж вкопчени от каишите на сегашното машинизирано време и сж впрегнати в работа. Некогашните чергари сж превърнати в заседнали граждани. Индивидуалната разпасаност се подчинява на социалното чувство за задружен живот. Романтиката заблуждава циганското съществуване и разкъсана и скитнически макар Чудра днес е вероятно ударник.

У нас циганите спят под сьнката на мързела. Летно време циганската махала изпъжда всичките си нечистоплътни циганчета и ги нарежда с протегнати ръце по централ-

Еда Патерсън

МЪЖЕ И ЖЕНИ

Ако мъжете знаеха какво молят за тях жените...

Според американската общественица и писателка Еда Патерсън, днешните жени, особено американските, сж станали много по-критични и по-придирчиви към качествата на мъжете, отколкото бше това с вкуса на жените преди световната война. Суровостта на днешния усложнен живот смазва и обезличават мнозина мъже, а това дразни же-

ните улици. А зиме циганите плачат край складовете за дърва, стискайки брадвите в разголени ръце и молят за няколко лева да нацепят купените от тебе дърва. Съ лесно искат хляба си да изкарват.

Циганската махала тне в невежество. Вечер циганските кръчми прибират хора в окжани дрипи и всред естично вино, изкълчени шлагери и псень на даарета минава нощта. А дойде ли болест, тя мете наред, малки и голъми, като гниди ги измита. Не може ли някак, да се изнамери нещо, та и циганите от живи разсадници на болести, от паразити и джебции, да бъдат превърнати на производителни елементи?

Веднага устройте една любовитна анкета. На десет възрастни цигани зададох по отдълбо десет различни въпроси. Ето и отговорите на някои от тях:

— Имате ли вие циганите истории?

— Какво е то туй история?

— Какво и как трябва да ядеш, за да бъдеш здрав?

— Каквото намъря.

... Цигани! Ирония в лицето на днешното цивилизовано човечество.

Не трябва ли просвета и за тези шо сж в безнадежен мрак?

Тоню Бербатева.

ните, които винаги искат да виждат в мъжа представител на „силния пол“.

Затова, „ако днешните мъже знаеха, казва Еда Патерсън, какво мислят жените за техните мъжки качества, биха им се сбръчкали лицата от смущение“. По-нататък, като говори в една своя статия за мъжката суета, сжщата авторка развива мисълта, че това довчерашно, женското качество днес е станало „тъй необходимо и за мъжете, както им е необходим кислород за дробовете“.

„Жените не обичат днешните мъже, защото те не сж мъжествени“, отсича все тъй категорично Еда Патерсън. А една нейна приятелка по сжщия въпрос ѝ заявила: „Не е ли странно, че жените сж станали много по-мъжествени отколкото мъжете? Повече жените, отколкото мъжете притежават днес характерните белези, които ние сме считали до сега само като мъжки. Повече жените, отколкото мъжете имат храброст и физическа издръжливост; те могат да вървят напред усмихнати, когато техните крака и сърдца сж изморени. Жените имат силна въра и често сж една жестока непоколебимост, сж едно страшно постоянство, без оплакване и без шум, се стремят към разрешаването на една проблема, която изглежда неразрешима. Аз не познавам вече мъже, които сж действително мъжествени“.

„Много жени не обичат вече мъжете поради тяхната нелогичност“, обвинява по-нататък Еда Патерсън. Жените винаги сж били считани за нелогичната част от човечеството, но тази характеристика им е приписана от мъжете.

(Следва в брой 2)

Живиреси

томъ I М I

Инженеръ Янко Таковъ

Първият ни данин, никога не е бил на мисълта, че по и по паваж работите сякаш въобще по-добре.

Резултатите от сж на лице: булеварди, и някои улички, разбир

Булевардите сж и улици сж по-малко па сръдната и сж дървеснителност от двете с. Въвремената когато туй ни население по сжщно било по-смпълъ представя на фауната, за булевардистелност се употребява българските кактуси, сж отчасти коприва, дивилем и пр. Днес виждаме и изключително липи. Задето на липите бил въс на вища предвидливост, акар тж да обладават натак — да цвятъ безъ свързватъ.

Вишата предвидл, за която е въпрос е отена въ благоуханитъ ве на липата. Това цено ко лъте идва да тушираенията на обитаващата тразнонародностна плзвме пакъ остава да се вавъ целенитъ свойства овия цвтъ. Тж сж прилочесо и при последици динични реплики цинския съветъ.

Такива обаче не сж много, защото често сжт имъ, разправятъ, сжртъ на заключителни а.

Първият граждан въ името си носи нщъ ма. Въ дълата си ога едно отъ качества зобилие. Това качества на липса. Само моятъ за него. И говто четатъ.

Когато е вън сж, даже и през зима, аградининъ неуморямира курорта — морцето. Рекламира сж и сж вида си — вид десетмесеченъ курпоприпеченъ, та ко въ боята си.

От друга страна, стожеръ отъ много родното ни карабо. А знайно е жива, вскога посига целъ.

Резо С.

Редакторъ:
Д-ръ Лирилъ Ю

Шарль Вилдрак

Градината съ цвтъ

Познавамъ едно бретонско селце, сгущено въ степта, не далеч отъ една крайморска рѣка. Седем или осем семейства отъ селяни живеятъ тамъ, както се живѣе отъ вѣкове. Кжшитъ отъ гранитъ сж покрити съ стара посивѣла слама и иматъ само по една стая, където се яде и спи. За подъ имъ служи голата земя, зле изравена и единствениятъ прозорецъ е много малък. До огнището или до леглото е вратата, която води въ обора.

Това селце живѣе само за себе си. Останалитъ свѣтъ и вестницитъ му сж чужди. Войната му взе почти всички мъже и не му ги върна всички; то я прокълна, както проклана една лоша реколта или нѣкоя епидемия върху кравитъ.

Неговитъ жители живеятъ въ съвършено съгласие: помагатъ си за жетвитъ, притежаватъ обща една вършачка и си услужватъ съ конетъ. Трудътъ имъ е грубъ и бедната степъ не имъ дава богати жетви. Но недостигъ тж не чувствуватъ. Напротивъ, всички иматъ даже малко спестени пари. Чудното е, обаче, защото тия хори не сж си подобрили живота, нито пъкъ полагатъ грижи да го осмислятъ. Тѣхниятъ начинъ на животъ е като на крепостнитъ селяни, една скромностъ на бедни хора, които даже и не мислятъ за единъ по хубавъ животъ.

За храна си запазватъ ржжта и елдата, а житото продаватъ. Дългитъ зимни нощи прекарватъ въ обора около светящия фенеръ, край топлината на добитъка. А лѣтото, когато работния день е привършенъ, насѣдатъ въ каменния дворъ, по който сж нахвърлени снопи дърва, слама и торъ.

Единствениятъ имъ разкошъ е въ празничната гошавка, въ черното кадифе на дрехитъ и дантелата на забрадкитъ.

Единъ художникъ съ жена си, посетилъ тия нѣколко колиби въ степта, и въпрѣки бедното жилище въ което се настанили, тѣхнитъ отношения съ селянитъ въ скоро време станали братски.

Тазя година артистътъ и жена му посадиха зеленчукъ, салати и цвтъ, много цвтъ, и всѣки день по време на дългитъ залъзи, тж работѣха своята градина съ голѣма любовъ.

Върху кжсъ черноземъ блестяше чистия здравецъ, а величествени гергини привеливо шумѣха съ тежкитъ цвтове. Малки калугерки обвиваха дънера на една ябълка, ружитъ цвтѣха до марулата, а палавата група на кученцата бѣ пълнъ контрастъ неширокитъ жълти цвтове на тиквитъ. Всичко бѣ така наредено, че зеленчукътъ и салатитъ се напреварваха съ цвтѣта, като

чели и тж растѣха само за да радватъ погледа.

Въ това селце никога е нѣмало градини. Жителитъ му не познаваха цвтѣта. А младитъ момичета, които сигурно пазятъ въ книжката за литургия по нѣкоя роза и незабравка, далечъ нѣмаха амбицията да украсятъ съ нѣкоя саксийка маргаритки своя единственъ прозорецъ.

Градината на художника бѣ истинска сензация. И селянитъ следъ вечеря, вмѣсто да почиватъ върху нѣкой камъкъ предъ обора, отиваха да гледатъ цвтѣта.

— Я гледай колко красиви цвтѣ. Какъ се казватъ тия? А червенитъ тамъ? Дай ми едно, едно като това.

— Я да полѣбешъ салатитъ.

Художникътъ подреждаше цвтѣта, опитваше домати и краставици и имъ говореше:

— Защо нѣмате и вие една такава градина?

— Това не е за хора като насъ

— Това е за всички, които обичатъ и желаятъ. Азъ ще ви дамъ отъ моитъ семена, и тия които искатъ да иматъ разсадъ отъ здравецъ на края на лѣтото, нека ги запазятъ.

Взеха разсади и семена. Мари Венсентъ ще има цвтѣ идущата година. Широкитъ листа на тиквата ще красятъ бунището на Легалъ; а малкитъ палавци Жанъ Танги и Жанъ Петри вече чертаятъ задъ кжщата мѣстото на тѣхната градинка съ тежестъта на

хора, които предприематъ голѣми работи.

Тѣ иматъ право: малката градина съ цвтѣ, чийто ароматъ вдихваме въ ранна утринъ и вечеръ следъ работа, е толкова красиво дѣло. Това заслужава идеала. Времето което му отдаваме, ние го отдаваме на най-хубавото въ насъ.

Азъ знамъ, че всички не могатъ да иматъ градина, но чуите ме: всѣки би могълъ, би трѣбовало въ своя всѣкидневенъ животъ да даде заслуженото на идеала; всѣки ще може, както обича и да сади цвтѣта които най-много обича, да избере една хубава целъ между останалитъ, която да му бжде заветна мечта, да го очарова, възпитава.

Работникътъ, който е поискалъ да нареди единъ жгълъ отъ своето жилище, за да разбай тамъ дървото, да обработа металитъ, да усъвършенствува единъ находчивъ апаратъ на своето откритие; младиятъ мъжъ или младото момиче, което подрежда съ радостъ върху етажерката обичнитъ свои книги, чийто брой расте всѣки месецъ или всѣка година; тия за които поезията или музиката сж изворъ на щастие, всички тѣ иматъ своята градина съ цвтѣ. Въ всички тѣх по-вече или по-малко гори малъкъ пламъкъ, безъ който е безсмислено да се живѣе.

Преведе отъ френски:
Г. В. Гочевъ